

Chương 30

Leslie Quyết Định

Một đợt bùng phát cúm virus ở làng Glen và dưới xóm chài khiến Gilbert quá bận rộn trong suốt hai tuần tiếp theo, đến nỗi anh không có thời gian đến thăm thuyền trưởng Jim như đã hứa. Anne cứ mong mỏi trong vô vọng rằng anh đã từ bỏ cái ý tưởng về Dick Moore, và quyết tâm không khuấy động những rắc rối đang ngủ yên lên, cô không nói thêm gì về vấn đề đó nữa. Nhưng cô liên tục nghĩ về nó.

Mình tự hỏi liệu nói với anh ấy rằng Leslie quan tâm đến Owen có đúng đắn không,” cô nghĩ. “Anh ấy sẽ không bao giờ để cô ấy nghi ngờ rằng mình biết, vậy nên lòng tự trọng của cô ấy sẽ không bị tổn thương, và điều đó có thể thuyết phục anh rằng anh nên để Dick Moore yên. Có nên không... có nên không? Không, nói cho cùng thì mình không thể. Lời hứa là thiêng liêng, và mình không có quyền tiết lộ bí mật của Leslie. Nhưng ôi, trong đời mình chưa bao giờ lo lắng về chuyện gì như chuyện này. Nó làm hỏng cả mùa xuân... làm hỏng mọi thứ.”

Một buổi chiều tối Gilbert đột ngột đề nghị cả hai đi xuống thăm thuyền trưởng Jim. Anne nôn nao đồng ý và họ lên đường. Hai tuần nắng đẹp đã trút một phép màu xuống vùng đất ẩm ướt mà con quạ của Gilbert đã bay qua. Những ngọn đồi và cánh đồng đã khô ráo và trở nên ẩm ướt, sẵn sàng đâm chồi nảy lộc; con đường dài dẫn xuống cảng như một dải lụa lấp lánh đỏ; dưới đụn cát một đám con trai ra ngoài câu cá ốt me, đang đốt những đám cỏ đồi cát khô dài của mùa hè trước. Những đám lửa hồng hào lướt qua đồi cát, tung những lưỡi lửa như lá cờ đỏ rực của mình trên nền con vịnh tối thăm phía sau, chiếu sáng kênh nước và xóm chài. Đây là một cảnh tượng nên thơ hẳn đã gọi bao hứng thú trong mắt Anne vào lúc khác; nhưng cô không tận hưởng được chuyến đi này. Gilbert cũng thế. Tình đồng chí thân thiết vốn có và sự tương hợp kiểu Joseph về sở thích cũng như quan điểm của cả hai đều thiếu vắng một cách đáng buồn. Sự phản đối của Anne đối với toàn bộ sự việc hiển hiện trong cái ngẩng cao đầu kiêu kỳ và vẻ lịch sự cản trở trong những nhận xét của mình. Khuôn miệng Gilbert nghiêm lại với tất cả sự bướng bỉnh nhà Blythe, nhưng mắt anh đầy những băn khoăn. Anh quyết làm điều mà anh tin là bổn phận của mình; nhưng phải ở thế đối đầu với Anne là một cái giá đắt phải trả. Nói chung cả hai đều mừng khi đến được ngọn đèn... và đều buồn vì mình lại thấy mừng.

Thuyền trưởng Jim đặt tấm lưới cá ông đang làm dở qua một bên, và chào đón hai người đầy hoan hỉ. Trong ánh sáng dò dẫm của buổi chiều tối mùa xuân trông ông già hơn bất cứ lúc nào Anne thấy. Mái tóc ông đã bạc đi nhiều đôi tay già mạnh khỏe hơi run. Nhưng đôi mắt vẫn rõ và vững vàng, và tâm hồn vững chãi nhìn ra qua đôi mắt ấy vẫn đẹp đẽ và không chút lo sợ.

Thuyền trưởng Jim lắng nghe trong im lặng kinh ngạc khi Gilbert nói những gì mình đến để nói. Anne, biết rõ ông thần tượng Leslie, cảm thấy khá chắc chắn rằng ông sẽ về phe cô, mặc dù cô không mấy hy vọng rằng điều đó sẽ ảnh hưởng đến Gilbert. Thế nên cô ngạc nhiên không sao tả xiết khi thuyền trưởng Jim, từ tốn và buồn bã, nhưng không do dự, đưa ra ý kiến của mình rằng nên nói với Leslie.

“Ôi, thuyền trưởng Jim, cháu không nghĩ ông sẽ nói thế đâu,” cô kêu lên về hờn trách. “Cháu cứ tưởng ông sẽ không muốn gây thêm rắc rối cho cô ấy chứ.”

Thuyền trưởng Jim lắc đầu.

Ta không hề muốn. Ta biết cháu thấy ra sao về chuyện này, cháu Blythe ạ... cũng như ta cảm thấy vậy thôi. Nhưng cảm xúc của chúng ta không phải là thứ ta dùng để chèo lái qua cuộc đời... không, không, nếu làm thế thì đắm tàu suốt mà thôi. Chỉ có một kim chỉ nam duy nhất an toàn và chúng ta phải nhắm hướng đó mà đi... làm điều đúng. Ta đồng ý với anh bác sĩ. Nếu có cơ hội dành cho Dick, Leslie cần được biết. Không có phe này phe kia gì ở đây cả, theo ý ta.”

“Thôi” Anne nói, đầu hàng trong tuyệt vọng, “cứ đợi đến khi cô Cornelia quở mắng hai người đàn ông các ông đi.”

“Cornelia sẽ cày nát chúng ta, không còn nghi ngờ gì nữa,” thuyền trưởng Jim đồng ý. “Phụ nữ các cháu là những giống loài đáng yêu, cháu Blythe ạ, nhưng các người chỉ hơi phi lý một tí. Cháu là một quý cô có học vấn cao và Cornelia thì không, nhưng cả hai giống nhau như hai hạt đậu ấy. Ta chẳng biết như thế có phải dở hay không nữa. Logic hẳn là một thứ cứng nhắc, nhấn tâm lắm, ta đoán vậy. Nào, giờ ta sẽ pha một ấm trà và chúng ta sẽ uống trà và nói những chuyện vui vẻ, chỉ để tĩnh trí lại đôi chút.”

Ít nhất thì món trà và cuộc trò chuyện của thuyền trưởng Jim cũng trấn tĩnh được đầu óc của Anne đến một mức độ khiến cô không bắt Gilbert phải chịu đựng quá nhiều trên đường về như cô đã chủ định từ đầu. Cô không đã động gì đến vấn đề đang cháy bỏng kia, mà trò chuyện vui vẻ về các vấn đề khác và Gilbert hiểu rằng mình đã được tha thứ một cách miễn cưỡng.

“Mùa xuân này thuyền trưởng Jim có vẻ rất già yếu anh ạ. Mùa đông đã làm ông già đi rất nhiều,” Anne buồn bã nói. “Em sợ rằng ông sẽ sớm đi gặp Margaret. Em không chịu nổi khi nghĩ đến điều đó.”

“Bốn Làn Gió sẽ không còn như xưa nữa khi thuyền trưởng Jim ‘nhỏ neo ra biển’,” Gilbert đồng tình.

Chiều tối hôm sau anh đi lên căn nhà nhỏ đầu suối. Anne lang thang trong u sầu cho đến khi anh trở về.

“Thế nào, Leslie nói gì?” cô hỏi khi anh bước vào.

“Rất ít. Anh nghĩ cô ấy cảm thấy hơi choáng.”

“Và cô ấy có định cho làm phẫu thuật không?”

“Cô ấy sẽ suy nghĩ và quyết định sớm thôi.”

Gilbert mỗi một quãng mình vào chiếc ghế dựa trước lò sưởi. Trông anh thật mệt mỏi. Chẳng dễ dàng gì với anh khi phải nói với Leslie. Và nỗi kinh hoàng bùng lên trong đôi mắt cô khi ý nghĩa của những gì anh nói vỡ ra trong cô không phải là một điều dễ chịu để mà nhớ lại. Giờ đây, khi sức sắc đã gieo xuống rồi, anh bị những nghi ngờ về suy xét của chính mình bủa vây.

Anne nhìn chồng buồn bã; rồi cô trườn xuống tấm thảm cạnh anh và đặt mái đầu đỏ bóng mượt lên cánh tay anh.

“Gilbert, em đã xử sự rất đáng ghét trong việc này. Em sẽ không thể nữa. Làm ơn cứ gọi em là đồ tóc đỏ và tha lỗi cho em đi.”

Qua đó Gilbert hiểu rằng, dù có chuyện gì xảy ra, sẽ không có câu em-đã-bảo-mà nào cả. Nhưng anh không hoàn toàn được an ủi. Bồn phận trên lý thuyết là một chuyện; bồn phận trên thực tế là một chuyện khác, nhất là khi người tiến hành phải đối mặt với đôi mắt tuyệt vọng của một người đàn bà.

Một thứ bản năng khiến Anne tránh gặp Leslie trong ba ngày sau đó. Vào buổi tối thứ ba Leslie xuống căn nhà nhỏ nói với Gilbert rằng cô đã ra quyết định; cô sẽ đưa Dick đến Montreal làm phẫu thuật.

Trông cô rất nhợt nhạt và có vẻ như đã phủ lên mình tấm áo xa cách cũ. Nhưng mắt cô đã mất đi cái nhìn đã ám ảnh Gilbert, chúng lạnh và sáng, và cô tiếp tục thảo luận các chi tiết với anh một cách ngắn gọn, thực tế. Có rất nhiều kế hoạch phải lên và nhiều việc phải nghĩ thấu đáo. Khi Leslie đã có được thông tin mình cần, cô trở về nhà. Anne muốn đi một đoạn đường với cô.

“Tốt hơn là thôi,” Leslie nói cộc lốc. “Cơn mưa hôm nay đã làm mặt đất rất ẩm ướt. Chúc ngủ ngon.”

“Em đã mất bạn rồi sao?” Anne nói với một tiếng thở dài. “Nếu cuộc phẫu thuật thành công và Dick Moore tìm lại được chính mình, Leslie sẽ rút lui vào một pháo đài xa xôi nào đó trong tâm hồn, nơi không ai trong chúng ta có thể tìm được cô ấy.”

“Có thể cô ấy sẽ bỏ anh ta,” Gilbert nói.

“Leslie sẽ không bao giờ làm vậy, Gilbert à. Ý thức bồn phận của cô ấy rất mạnh mẽ. Cô ấy từng nói với em rằng bà nội West của cô ấy luôn nhấn mạnh lên cô sự thật rằng khi ta đã lãnh lấy bất cứ một trách nhiệm nào thì ta không bao giờ được từ bỏ, dù hậu quả có ra sao. Đây là một trong những nguyên tắc cốt yếu của cô ấy. Em cho rằng nó rất lỗi thời.”

“Đừng cay đắng như vậy, Anne cưng. Em biết em không nghĩ như thế là lỗi thời mà... em biết em cũng có cùng ý tưởng về sự thiêng liêng của những bồn phận đã nhận lãnh. Và em nghĩ đúng. Từ bỏ trách nhiệm là lời nguyền của cuộc

sống hiện đại... bí mật đằng sau mọi bất ổn và bất bình đang sục sôi trên thế giới.”

Nhà thuyết giáo vừa lên tiếng kia,” Anne trêu. Nhưng bên dưới sự mỉa mai cô cảm thấy anh nói đúng; và trong thâm tâm cô đau khổ đến phát bệnh vì Leslie.

Một tuần sau cô Cornelia giáng xuống như một cơn bão tuyết lên ngôi nhà nhỏ. Gilbert đi vắng và Anne buộc phải một mình hứng chịu cú sốc va chạm.

Cô Cornelia thậm chí không đợi bỏ mũ ra để bắt đầu. “Anne, cháu có định nói với ta là chuyện ta vừa nghe nói là sự thật không... rằng bác sĩ Blythe đã nói với Leslie là Dick có thể được chữa khỏi, và rằng nó sắp đưa thẳng kia lên Montreal để cho người ta làm phẫu thuật?”

“Vâng, đúng thế cô Cornelia ạ,” Anne dững cảm nói.

“À thế thì thật là tàn bạo phi nhân tính, là như thế đấy,” cô Cornelia nói, bực tức điên cuồng. “Ta thật sự đã từng nghĩ bác sĩ Blythe là một người đàn ông tử tế. Ta không nghĩ anh ta có thể phạm cái tội này.”

“Bác sĩ Blythe nghĩ bản phận của anh ấy là phải nói với Leslie rằng có một cơ hội dành cho Dick,” Anne nồng nhiệt nói, “và,” cô nói thêm, lòng trung thành với Gilbert đã chiến thắng, “cháu cũng đồng ý với anh ấy.”

“Ôi không, cháu không làm thế chứ, cưng ơi,” cô Cornelia nói. “Nếu có dù chỉ một chút lòng trắc ẩn thì không ai có thể làm như vậy.”

“Thuyền trưởng Jim cũng thế.”

“Đừng có nhắc lại lời cái thằng cha già đại dột đó với ta,” cô Cornelia kêu lên. “Và ta không quan tâm ai đồng ý với lão. Nghĩ đi... hãy nghĩ điều này có nghĩa gì với cô gái tội nghiệp bị săn đuổi, bị bóc lột ấy đi.”

“Chúng cháu có nghĩ đến việc ấy. Nhưng Gilbert tin rằng một người bác sĩ cần phải đặt sự khỏe mạnh về tâm trí cũng như cơ thể của người bệnh lên trước mọi lo nghĩ khác”

“Đúng là đồ đàn ông! Nhưng mà ta đã hy vọng những điều khá khảm hơn ở cháu, Anne à,” cô Cornelia nói, buồn bã nhiều hơn là giận dữ, rồi cô tiếp tục giội bom Anne bằng chính những luận điệu mà cô đã dùng để tấn công Gilbert, và Anne quả cảm bảo vệ chồng mình bằng những vũ khí mà anh đã dùng để tự bảo vệ mình. Cuộc tranh cãi hết sức dài, nhưng cô Cornelia cuối cùng cũng kết thúc.

“Thật là một nỗi xấu hổ vô đạo đức,” cô tuyên bố, gần như phát khóc. “Đúng là như thế đấy, một nỗi xấu hổ vô đạo đức. Tội nghiệp, tội nghiệp Leslie!”

“Cô không nghĩ Dick cũng nên được cân nhắc một chút ư?” Anne nài nỉ.

“Dick! Dick Moore! Nó vẫn vui vẻ mà. Hiện tại nó là một thành viên cư xử đàng hoàng và đáng kính trong xã hội hơn bao giờ hết. Trời ạ, nó từng là một

thằng nghiện rượu và có thể còn tệ hơn. Cháu định cho nó sống ra một lần nữa để gào thét và cắn xé hay sao?”

“Anh ấy có thể sẽ cải tạo,” Anne tội nghiệp nói, bị cả kẻ thù bên ngoài và kẻ phản bội bên trong bủa vây.

“Cải tạo bà nội cô ấy!” cô Cornelia bật lại. “Dick Moore bị thương như thế trong một cuộc ẩu đả say khướt. Nó đáng phải chịu số phận ấy. Cái định mệnh ấy giáng xuống nó để trừng phạt nó. Ta không tin anh bác sĩ có bất cứ việc gì mà phải táy máy với những can thiệp của Chúa.”

“Không ai biết vì sao Dick bị thương, cô Cornelia ạ. Có thể không phải trong một cuộc ẩu đả rượu chè gì hết cả. Có thể anh ấy bị mai phục và bị cướp.”

“Mấy con lợn có thể huýt sáo, nhưng mà mồm mép như thế thì huýt sáo dở ẹt mà thôi,” cô Cornelia nói. “Nào, tóm gọn lại chuyện cháu nói với ta là mọi thứ đã an bài rồi và nói năng cũng chẳng có ích gì nữa. Nếu đúng là như thế ta sẽ ngậm miệng. Ta không định lấy răng mà gặm giữa. Khi mọi chuyện phải như thế thì ta sẽ chịu như thế. Nhưng trước hết ta muốn đảm bảo hết sức mình rằng chuyện phải là như thế. Giờ thì ta sẽ hiến sức lực của ta vào việc an ủi và chống đỡ cho Leslie. Và xét cho cùng thì,” cô Cornelia nói thêm, bưng lên hy vọng, “có thể sẽ chẳng làm được quái gì cho thằng Dick hết.”